

*nieuwe
vrienden*

W.B.

C. TH. JONGEJAN - DE GROOT

1. HOE JOPIE AAN RATJE KWAM

Het was al begin maart en het vroom nog dat het kraakte. Een met sterren bezaaide lucht koepelde zich over de bevroren grachten.

Jopie slenterde over de kade, maar hij had geen oog voor de sterren en ook niet voor het ijs in de grachten. Het had nu al een paar maanden gevoren en dan was de aardigheid eraf om baantjes te glijden.

Neen, Jopie had alleen oog voor de huizen langs de grachten. Hij liep over de stoepen en trok aan iedere bel, die hij zag.

Toen hij aan een gedeelte kwam, waar kantoren waren gevestigd, stak hij zijn handen diep in de zakken van zijn gerafelde broek en trok zijn das wat vaster om zijn hals. Belletje trekken bij kantoren, waar alles donker was, kon je wel laten. Er was geen mens, die er zich boos om zou maken.

Eigenlijk verveelde Jopie zich heel erg. Het was acht uur en dan was er geen jongen meer op straat.

En toen opeens zag hij toch nog een paar van zijn kornuiten. Ze kwamen van de andere kant en ze begroetten hem met de gebruikelijke Indianenkreet.

„Jopie. . . we hebben een hond gevonden. Kijk es.”

Jopie trok de jongens mee naar een lantaren en keek naar het trillende kleine hondelijfje, dat voor Jopie op de grond gezet was.

„Pas op, joh, hij smeert 'em.”

„Neen hoor,” zei Gijs, een van de beide jongens, „hij loopt niet weg, hij is vanaf Kees zijn huis al bij ons gebleven.”

„Wat doen jullie met 'em?”

Gijs haalde de schouders op.

„Ja, wat doen we met 'em. Niks. Gewoon op straat laten.”

„Mag ik 'em hebben?”

Jopie bukte zich over het kleine pinchertje en nam hem in zijn arm.

„Gerust hoor, maar je mag 'em toch niet houden van thuis.”

„Zulle we zien,” zei Jopie. „Ajuus hoor.”

„Hè toe, joh, kom nou hier.”

Maar Jopie had haast om thuis te komen. Hij had nu een hond. Als hij hem maar houden mocht. Hij zou zijn moeder van alles beloven. Hij zou aardappelschillen ophalen om centen voor hondevoer te krijgen en hij zou Sientje, zijn zusje, helpen met de afwas zolang moeder ziek bleef.

Hij had het diertje onder zijn jasje gestopt en zo dikwijls hij zijn hoofd bukte om ernaar te kijken, likte het beestje zijn gezicht.

„Je houdt al een beetje van me, hè?” zei Jopie. „Ik noem je Ratje. Niet zo'n gewone naam als Fikkie enzo.”

Toen Jopie in de buurt van zijn huis kwam, begon hij langzamer te lopen. Het Overschot heette de buurt en 't was een goede naam voor de armoedige huisjes, die al voor een groot gedeelte onbewoonbaar waren verklaard.

Een goor kamertje met een paar bedsteden, een keukentje met een verzakte vloer en een vliering met een dak waar je doorheen kon kijken. Nou ja, ze waren maar met hun drietjes: Moeder, Sien en hij.

Vader was al lang dood, moeder altijd maar in de bedstede. Veel meer ruimte hadden ze niet nodig. En 't was wat gezellig in zijn wankele bed. Warm had hij 't ook hoor, onder het vierdubbel gevouwen vloerkleed, dat over de kale deken lag.

En nu had hij zijn hondje ook nog. Zijn kleine Ratje. Die mocht bij hem slapen. Lekker warm.

Toen hij bij de deur kwam, drukte hij zachtjes de kruk naar beneden.

„Ben je daar eindelijk?” snauwde Sien. „Je had aarpels moeten halen. Nou zijn de winkels gesloten.”

„Morgen zal ik nog voor schooltijd gaan,” zei Jopie. „Kijk eens, Sien, ik heb een hond.”

„Een hond?” . . . Sien gaf een gil van afschuw en bekeek het diertje, dat zich schuw tegen Jopie aandrukte.

Wat zei Sien allemaal? Wat riep moeder allemaal over hondenbelasting en rijkeluis-manieren en over een Hollebolle-Gijs, die zelf niet te eten had en een hond wilde hebben?

Nog geen kwartier later stond Jopie weer buiten. Hij had het bevel gekregen het „mormel”, zoals Sien het dier genoemd had, achter te laten op straat.

2. WAAR RATJE TERECHTKWAM

„Wat moet jij nog zo laat op straat?”

Een forse agent keek naar het kleine figuurtje, dat tegen de brug geleund stond en zei, naderbij drementelend: „Joh, 't is koud, 'k Zou maar naar huis gaan.”

„'k Heb een hondje gevonden en 'k mag het niet houwe van me moeder.”

„En wou je 't nou verdrinken?”

Jopie keek de agent verontwaardigd aan.

„Natuurlijk niet,” zei hij. „'k Blijf buiten met 'em.”

De agent schudde het hoofd. „Daar komt niks van in. Jij gaat naar de politiepost over de brug en daar vraag je, of ze op het hondje willen passen en dan ga jij naar huis.”

Jopie huiverde in zijn kale jasje en deed wat de agent gezegd had. Wat moest hij anders doen? Hij duwde de deur van het bureau open en zag een agent zitten, die soep lepelde uit een pannetje.

„Zo, kereltje, wat doe jij nog zo laat op straat?”

„'k Heb een hond gevonden.”

„Ja, ja, dat kennen we,” lachte de agent. „Eerst een hondje willen hebben en als ie je dan verveelt maar naar het bureau brengen.”

Jopie stampvoette van kwaadheid.

„Vraag het dan aan Gijs en Kobus. Die hadden 'em eerst gevonden. Ik mag 'em niet hebben van me moeder. Een agent heb me hierheen gestuurd. Ik ken dat dier toch niet alleen in de kou laten?”

„Nou ja, word maar niet zo boos,” lachte de agent. „Zet hem maar hier op de bank. Ik zal hem eten geven en een kussen halen en dan slaapt ie als het hondje van de koningin. Nou, wat zeg je d'r van?”

„Ja, agent,” knikte Jopie gedwee. Hij zette Ratje neer en maakte rechtsomkeert.

De agent zag het tersluikse gebaar, waarmee hij zijn ogen afveegde en riep hem terug.

„Wacht eens even, kereltje. Lust je een beetje soep?”

„Als Ratje ook wat krijgt.”

„Zo, heb je al een naam bedacht ook? Nou, hier heb jij een kop lekkere erwtensoep en Ratje krijgt brood met melk. Jij at toch zeker ook geen snert, toen je een baby was? Kijk, nou lach je weer.”

Jopie slurpte zijn soep en warmde zich en toen hij wegging, wist de agent een heleboel van hem. Dat hij Kruif heette en dat de jongens hem Jopie Slim noemden. Maar dat-ie helemaal niet slim was, tenminste niet op school.

„En nou ga jij naar huis,” zei de agent. „Het is al lang bedtijd voor jongens zoals jij.”

„Maar u verdrinkt mijn hondje toch niet, hè, agent?”

„Hoe kom je erbij? Verdrinken, zo'n lief dier? We neuzen eens in de advertenties of hij niet weggelopen is hier of daar en als er niemand op komt dagen, hebben we een fijn tehuis voor hem. Leg daar maar gerust je hoofd op neer.”

Jopie stapte weg.

„Stakkerd,” mompelde de agent, toen hij het schooiertje na-keek, „die kwam natuurlijk uit het Overschot.”

Maar Jopie voelde zich geen stakkerd. Hij was alleen maar blij, dat zijn Ratje bezorgd was. Hij was ook nog boos. Boos op zijn moeder en op Siën, die niet hadden willen hebben, dat hij een hondje hield.

Toen hij thuiskwam, sloeg hij de buitendeur met een slag dicht.

„Kun je wel?” raasde Siën. „Waar is die hond gebleven?”

„Dat gaat jou niet an,” zei Jopie en klom regelrecht naar zijn vliering.

„Morgen blijf ik zo lang in bed, dat ik niet meer naar de groenteboer kan,” dacht hij vol wrok.

Hij zou hen daar beneden wel krijgen!

3. JOPIE. HAALT KATTEKWAAD UIT

In de buurt, waar Jopie woont, staat een oude school, een heel oude school. De muren van de lokalen zijn verveloos en de plafonds schilferen af. Maar de lokalen worden gebruikt voor andere dingen, want de grote kachels willen nog wel snorren en de ruiten zijn heel.

Zijn de ruiten heel? Ze wáren heel, tot Jopie en zijn vriendjes die school in de gaten kregen. Ze dachten: die school staat leeg en nu moeten de ramen maar kapot.

Het ging prachtig, hoor. Iedere jongen nam er een paar voor zijn rekening en Jopie gooide er wel vier in.

Maar één ruitje stond open en dat wilde maar niet stuk. „Het was ook zo moeilijk te raken.

Dat ene ruitje zat Jopie erg dwars. Op een avond, toen hij weer alleen op straat was, slenterde hij erheen, klom over het hek en nam een kei op. Dat ruitje moest en zou hij klein krijgen.

Een... twee... en toen werd hij in zijn kraag gegrepen en een barse stem zei: „Dus jij bent die baldadige jongen, die al die ruiten heeft genekt? Kom maar eens mee naar het bureau.” Gilde Jopie toen, dat andere jongens het ook gedaan hadden? Neen, hij was geen klikspaan. Door het schoolhek → hij zag nu dat het open was — werd Jopie voortgeduwd naar het bureau in de buurt. En toen bedacht hij opeens, dat die vriendelijke agent nu zou merken, wat hij gedaan had. Misschien moest zijn Ratje nu wel weg.

Hij keerde zich om.

„Agent,” zei hij, „ik wil niet naar die politiepost.”

„Daar kennen ze je zeker, hè?” grinnikte de agent. „Je gaat maar waar ik je breng.”

Zo kwam hij toch in het bekende lokaaltje en de agent, dezelfde agent, zat er ook weer. Hij keek op, toen Jopie werd binnengeduwd.

„Alstublieft, hier hebben we de kwajongen, die de schoolruiten heeft ingegooid.”

De agent keek hem aan.

„Maar ik ken jou. Jij bent die jongen, die me dat hondje bracht, hè? Zo, zo, is dat je dank, dat we voor Ratje gezorgd hebben?”

Jopie keek om zich heen.

„Waar is-ie, agent?”

„Zo mannetje, dus je bent nieuwsgierig naar hem? Was dan nog maar eens komen kijken.”

„Dat durfde ik niet, agent.”

„Maar je durfde wel kattedwaad uit te halen, hè? Het wordt tijd, dat je van de straat afkomt. We zullen wel eens maatregelen nemen.”

„Mot ik naar de gevangenis?” vroeg Jopie met een benauwd stemmetje.

„We zullen nog wel eens zien, wat we met je doen. Morgen kom je uit school hierheen. Als je niet komt, komen we je halen.”

„Maar als ik dan niet meer thuiskom, wordt mijn moeder ongerust.”

„Och, och, wat ben je ineens bezorgd over je moeder,” spotte de agent. „Je komt morgenmiddag en je laat de rest aan ons over. Verstaan?”

Met gebogen hoofd liep Jopie naar huis. Dit keer zat hij er lelijk in. Dat had hij wel begrepen.

4. JOPIE GAAT UIT RIJDEN

„Jopie moet naar 't politiebureau.”

Als een lopend vuurtje ging het de school rond. Gijs wilde een briefje aan de politie schrijven, dat ze allemaal geholpen hadden met het ingooien van die ruiten, maar daar wilde Jopie niets van weten.

„Ik ben d'r nou toch eenmaal bij,” zei hij. „Laat mij nou maar alleen naar de tuchtschool gaan.”

„Jopie moet naar de tuchtschool.”

„Ga niet, joh.”

„Dan halen ze me,” zei Jopie en om vier uur slenterde hij met loodzware voeten naar het bureau.

De jongens liepen mee om te kijken wat er gebeuren zou.

„Er staat geen dievenwagen,” zei Gijs. „Zou hij nog niet weggebracht worden?”

Maar Jopie werd wel weggebracht. Toen hij naar binnen gegaan was, stopte er een motor met zijspan en even later zagen de jongens hem wegrijden.

„Lieve help,” zei Gijs, „'k geloof, dat ik ga zeggen, dat ik het ook gedaan heb. Die Jopie heeft me even een fijn ritje.”

„Ja, een fijn ritje, maar waar gaat hij naar toe? Misschien wel naar de gevangenis.”

Ja, waar ging Jopie heen?

Dwars door de stad ging het. Als Jopie niet zo ongerust was geweest, zou hij het wel fijn gevonden hebben. Die agent wilde

ook niets loslaten. Jopie had wel gevraagd waar ze heenreden, maar die agent had alleen maar gezegd, dat hij dat wel zien zou.

Voor een groot gebouw stopten ze. „Zou dat nu de gevangenis zijn?” dacht Jopie en het hart zonk hem in de schoenen. Door lange gangen ging het weer en toen klopte de agent op een deur.

En toen die deur openging . . . Neen maar, wat kwam hij toen in een deftige kamer. Het was eigenlijk geen kamer. 't Was een serre met heel veel glas en alles was heel deftig. En achter een bureau zat een heel hoge van de politie. De agent noemde hem inspecteur.

Die inspecteur keek op, toen Jopie binnenkwam.

„Zo,” zei hij, „ben jij dat jongetje, dat een hondje gevonden had?”

„Ja, meneer de inspecteur,” zei Jopie beleefd, „maar . . . eh . . . ik heb ook ruiten ingegooid.”

„Ja, ja,” zei de inspecteur, „het is tenminste wel goed, dat je dat eerlijk vertelt, maar vind je het nu zo leuk om over straat

te slenteren? Heb je helemaal niets anders te doen? Kun je geen vliegers plakken of wat lezen?"

„Een boek van school kost drie centen, mijnheer de inspecteur,” zei Jopie, „en mijn moeder heeft geen centen.”

„Waar woon je?"

„In het Overschot, mijnheer.”

„Is je vader dood?"

Jopie knikte ja. „En mijn moeder is ziek. Daarom mag ik ook niet hameren.”

De inspecteur stond op en trommelde op de ruit. Hij liep wat heen en weer en bleef toen voor Jopie staan.

En toen praatte hij niet meer over die kapotte ruiten, maar hij zei: „Jopie, jij moet eens met me meegaan. Ik heb jou wat te laten zien.”

„Ratje, mijnheer? . . . Ik bedoel dat hondje? U weet wel.”

„Wie weet, ga maar eens mee.”

Hij deed de serredeuren open en toen kwamen ze in een tuin, een heel grote tuin.

En de inspecteur was helemaal niet boos meer.

„Kijk,” zei hij, „hier staan de struiken, die zijn pas mooi als ze gaan uitlopen en dat is de groentetuin. Hij is al helemaal omgespit. Pas op, trap niet in die plas.”

En toen . . . achter de bomen lag een huisje. De inspecteur opende de deur en toen . . . Neen, dat was nou net iets uit een sprookje. Het huisje was een boerderij, een kleine boerderij.

Er was een varken en een geit en een fijn schaap en er was ook een kamertje met een ronde tafel en zes kleine stoeltjes.

„Probeer maar eens zo'n stoeltje,” zei de inspecteur.

Maar lang mocht Jopie er niet in zitten, want er was nog zoveel te bekijken. Buiten was een konijnehok en een kippenhok en een duiventil.

En toen . . . o, wat een verrassing, kwam er een agent door de tuin en die had Ratje bij zich.

Het leek wel of het hondje Jopie nog kende. Het sprong om hem heen en was zo blij. Het bleef maar achter Jopie aanlopen tot ze weer naar de serre gingen. Toen liep het terug naar de agent, die voor hem zorgen moest.

Mocht Jopie toen weer naar huis?

Neen, de inspecteur begon weer te praten. Hij vroeg of Jopie op de boerderij zou willen werken in zijn vrije tijd. O, niet alleen! Er waren nog wel vijftien jongens, die ook kwamen.

„'t Mag vast niet van mijn moeder,” zuchtte Jopie.

„Laat dat maar eens aan ons over. Als jij wilt, komt alles in orde.”

En alles kwam in orde.

Hoe, dat wist Jopie niet. Maar op een goede dag, toen hij thuis kwam, lag er een kaart en moeder zei, dat hij met die kaart op de bus moest stappen en naar de boerderij gaan, waar hij al eens een keer geweest was.

En zo mocht Jopie gaan werken bij de politie en de boerderij van de jongens was nu ook zijn boerderij.

5. JOPIE WERKT OP DE BOERDERIJ

Het regende en dat vond Jopie heerlijk.

Ja, die Jopie was nu ook een kleine boer. Hij had op de boerderij een stuk grond omgespit en plantjes uitgepoot en nu had de agent, die de leiding had, gezegd, dat de grond nu water nodig had en daarom vond Jopie het heerlijk, dat het regende. Maar er was ook nog een andere reden, waarom Jopie de regen fijn vond.

Kijk, als het regende, dan kon je niet buiten werken. Dan bleef al het gereedschap in het schuurtje naast de boerderij. Maar de hokken moesten toch schoongemaakt worden. Jopie had de beurt van de konijnehokken.

Vier konijnen hadden ze. Fijne angora-konijnen. Die mocht je nooit aan hun oren oppakken. Truutje, het witte konijn, kende hem al een beetje.

In die hokken zat ook Flip, de schildpad. Stel je voor, de mensen hadden hem in de vuilnisbak gegooid, omdat ze dachten dat hij dood was.

Op de vuilnisbelt ontdekten ze, dat hij nog leefde en toen was hij naar de boerderij van de politie gebracht, want zie je, daar namen ze heel vaak dieren, die op straat waren gevonden. Zo was Ratje er ook gekomen. Ratje, ja die zou hij ook weerzien. Maar het fijnste van de regen zou pas komen na het schoonmaken van de hokken. Dan gingen alle jongens naar een lokaal van het politiebureau en dan mochten ze allemaal fijne dingen doen: zagen of tekenen of dingen maken van klei.

En dan was er een juffrouw, die toezicht hield. Een juffrouw, die heel aardig was. Ze hielp je met je werk en ze las voor uit een mooi boek van een jongen, die helemaal alleen op de wereld was en allerlei avonturen beleefde.

Maar 't regende vandaag wel erg, hoor. Hu, 't water liep Jopie met straaltjes in de nek. Na de rit met de bus liep hij op een holletje naar zijn boerderij. De juffrouw stond de jongens al op te wachten.

„Hallo, Jopie,” zei ze. „O foei, jongen, wat ben jij nat. Neen hoor, jij mag vandaag niet werken. Ga maar met me mee naar 't lokaal, dan laten we daar een kachelkje branden tot je droog bent. Je zou ziek worden.”

„Mag ik dan eerst Ratje halen, juf?”

Als een pijl uit de boog holde hij naar de boerderij, waar Ratje was en toen ging hij naar het lokaal, waar de juffrouw hem al wachtte.

Ze vroeg of hij geen jas had. Jopie schudde het hoofd. Juf

vraag hem nog veel meer. Ze haalde een boekje uit de zak en schreef er zijn adres in op. Juf vroeg ook, of hij graag boeken las.

„Nou,” zei hij, „maar een boek lezen kost centen.”

„Maar op onze zondagsschool mag je voor niets lezen.”

„Ik ben niet op zondagsschool, juf. Eén keer ben ik er geweest. Met Kerstmis. Er was een prachtige boom en we kregen lekkers en een wollen das en.... en....”

„En er werd een verhaal verteld, een verhaal over de Here Jezus. Weet je wel, Wie dat is?”

„Een Kindje in een stal met hooi en stro en ezels en wijze mannen en.... en....”

„Vond je dat verhaal niet mooi, Jopie? Waarom ben je er nooit weer heen gegaan?”

Jopie haalde de schouders op. Hij kende niemand van die zondagsschool.

„Ik houd zondagsschool vlak in de buurt van jullie huis. In een lokaal van het kleine kerkje, dat Bethel heet. Als je daar komt, vertel ik je iedere zondag een fijn verhaal over de Here Jezus en je mag een boek lenen ook.”

„Als ik maar mag van mijn moeder.”

„Ik kom wel eens praten bij je thuis. Ik zal ook eens vragen, of je Ratje niet eens een keertje mee naar huis mag meenemen, dan is 't net, of het helemaal jouw hond is. Kijk, daar komen de andere jongens aan en nu gaan we aan 't werk.”

Jopie kon lang niet zo goed luisteren als anders en hij brak wel drie zaagjes. Er waren ook zoveel heerlijke dingen om over te denken. Nu zou hij 's zondags juf ook nog zien. Dat werd nou ook nog een fijne dag voor hem.

Jopie was het gelukkigste jongetje van heel Overschot.

6. OP DE ZONDAGSSCHOOL

Nee, op die zondagsschool was 't lang niet zo fijn als op de boerderij. De kinderen waren allemaal veel kleiner dan hij en ze hadden allemaal een versje geleerd, waar hij geen sikkepit van begreep.

Onwennig zat hij in het lokaal en keek naar een plaat, waarop een man was afgebeeld, die kinderen om zich heen had staan. Hij keek wel erg vriendelijk.

Juf vertelde, dat de Man op die plaat de Here Jezus was en dat ze vanmiddag ging vertellen over die plaat.

En ja, toen juf ging vertellen, vond Jopie 't toch wel fijn op de zondagsschool.

De kinderen op die plaat kwamen naar de Here Jezus toe, omdat ze wisten, dat Hij zoveel van hen hield. Als Hij Zijn hand op hun hoofd legde, voelden ze zich zo blij.

En toen kwamen er leerlingen van de Meester en die wilden de kinderen weggagen. Die kindertjes waren veel te klein om de grote Meester lastig te vallen, maar toen zeide de Here Jezus, dat Hij de Vriend van de kinderen wilde zijn. Toen, maar ook nu. Iedereen mag naar de Here Jezus komen.

En toen stak Jopie zijn vinger op en vroeg: „Waar is Hij dan, juf?”

O, hij had zeker iets doms gezegd, want alle kinderen lachten. Maar ze kregen een erg standje. Juf zei, dat de Here Jezus nu

in de Hemel was, maar daarom kon ieder kind toch nog naar Hem toegaan. Als je bad, was je vlak bij Hem.

Neen, Jopie begreep er toen nog niet zo heel veel van, maar later wel.

De juffrouw vertelde verder, dat de Here Jezus de Zoon van God was en dat God die Zoon op aarde had gezonden om te maken, dat wij in de hemel kunnen komen.

Juf vertelde ook, dat de Here Jezus bedroefd was, als je lelijke dingen deed en dat Hij blij was, als je lief was tegen je vader en moeder en broertjes en zusjes.

Zo leerde Jopie de Heiland kennen.

7. JOPIE PROBEERT LIEF TE ZIJN

Jopie lag in bed op zijn vliering. Hij lag in een bed, dat niet meer wiebelde en hij hoefde niet meer onder een oud vloerkleed te slapen. Hij had een heerlijke wollen deken.

Dat waren allemaal dingen, waarvoor juf gezorgd had. Ze had haar belofte gehouden en ze was komen kijken. En toen had ze weer haar opschriftboekje genomen en ze was weer aan het schrijven gegaan.

En wat was er toen veel in het huisje aan het Overschot veranderd. Er was een hele mand met linnengoed gekomen en wel drie dekens. Iedere dag was er een verpleegster gekomen, die moeder waste en verzorgde en er kwam ook eenmaal per week een werkster, omdat Sien het werk alleen niet afkon. Moeder was ook lang niet zo snauwerig meer en ze hield evenveel van juf als hij.

Jopie mocht ook tweemaal in de week een ei meenemen van de boerderij en hij mocht telkens groente halen uit zijn tuintje.

Moeder zei, dat zo'n vers kippeëitje veel lekkerder was dan eentje, die je in de winkel kocht.

Moeder was tegenwoordig wel eens blij. Ze lachte ook zo nu en dan. O, ze was ook dikwijls boos op Jopie, als hij geen aard-appelen wilde schillen en de boodschappen vergat, maar ze legde ook wel eens haar hand op zijn hoofd en o, wat was dat in een tijd niet gebeurd.

Neen, Jopie geloofde echt, dat moeder een beetje van hem hield.

Ratje mocht nu bijna iedere zondag meekomen en moeder had echt schik in het kwieke, kleine ding.

„Als we maar geld hadden om de hondenbelasting te betalen,” zei ze, „dan zouden we Ratje voorgoed kunnen houden.”

Jopie zuchtte eens. Alles was veel fijner geworden, voor hem en moeder en Sien, maar geld, neen geld hadden ze nog niet. Misschien kon hij geld krijgen als hij de groenten verkocht, die hij meekreeg van zijn boerderij.

Maar dat mocht hij niet doen. Dat had hij meneer de inspecteur op handslag moeten beloven. Neen, verkopen mocht je de boel niet. Stel je voor, dat je het toch deed en van die fijne boerderij weggestuurd werd.

Jopie zag de jongens nog wel eens, waar hij vroeger mee speelde, maar voor kattekwaad was hij niet meer te vinden.

Hij vertelde van de mooie boerderij en de kippen en konijnen en de jongens zeiden, dat zij er geen zin in zouden hebben om zo hard te werken, maar eigenlijk . . . ja, eigenlijk waren ze heel erg jaloers op Jopie uit het Overschot.

8. BLOEMEN VOOR JUF

Volgende week zou juf jarig zijn. De inspecteur had het verteld en hij had ook gezegd, dat ze de hele boerderij maar eens moesten versieren. Ze kregen papier om slingers te plakken en de vlag mocht ook uitgestoken worden.

Iedereen mocht een dubbeltje meebrengen en dan zouden ze een fijn cadeautje voor de juffrouw kopen.

Een dubbeltje, 't was niet erg veel, maar de moeder van Jopie had het niet. Hij durfde het niet eens te vragen, want Sien had de man van de huur ook al weg moeten sturen.

Woensdag zou juf jarig zijn en nu was het dinsdag en Jopie had nog geen dubbeltje.

En toen kreeg hij een idee. Toen hij in de bus zat, had hij tulpen gezien in een park. Prachtige rode tulpen. Als hij daar een bos van ging plukken, had hij toch een cadeau, en nog wel een heel fijn cadeau, dat nog duurder was dan een dubbeltje. Ja, dat zou hij doen.

Het is avond en al heel stil op straat.

Het is een verre weg naar het park.

En in het park is het zo donker en zo stil. Zo donker als in een bos.

Jopie sluipt over het grind, hij gaat op het gras lopen. Hier moet het perk met tulpen ergens zijn. Hier, dicht langs de straat, waar de bus rijdt.

Jopie vindt de bloemen. Heel hoog opgericht staan ze op hun ranke stelen, ze zijn purperrood met zwarte spikkels op de bladen. Je kunt dat nu niet zien, want het is donker. Gelukkig is het donker. Nu kan Jopie plukken.

Hij knakt de ranke bloemen. Eén, twee, drie, vier.... twintig tulpen, twintig purperen bloemen.... een prachtig cadeau voor juffrouw Lena.

Jopie heeft geen dubbeltje meer nodig.

9. FEEST OP DE BOERDERIJ

Er is feest op de kinderboerderij. Het schaap heeft een belletje om en de geit probeert de papieren strik van zijn hok af te knabbelen.

Ratje draagt een oranjelint om zijn halsband en het zaaltje van juffrouw Lena is ook versierd, net als de boerderij.

Al de jongens komen gelijk binnen. Juffrouw Lena staat daar en de inspecteur is er en nog een paar agenten ook.

Op de tafel staat een heel mooie foto van de boerderij. Dat is het cadeau van de jongens.

Nu mogen alle jongens juffrouw Lena feliciteren en hun dub-

beltje aan één van de agenten afgeven. Die zal dan de foto wel betalen.

Maar Jopie heeft geen dubbeltje. Hij heeft veel meer. Hij heeft een bos tulpen. Hij schudt zijn hoofd tegen de agent van de dubbeltjes en steekt de bloemen toe aan juf.

„O Jopie, wat prachtig, wat ben ik daar blij mee.”

De agenten vinden het zeker ook erg mooi. Ze praten met elkaar en met de inspecteur. Ze knikken en kijken naar Jopie. Ja hoor, ze vinden het vast en zeker het mooiste cadeau. Ze fluisteren er ook over tegen juf.

En dan komt het feest. Heel de middag doen de jongens spelle-tjes en ze krijgen fijne koeken en limonade. Juffrouw Lena speelt mee en de agenten en de inspecteur ook.

Heerlijk moe gaan de jongens om half zes naar huis.

Maar wanneer Jopie naar huis wil gaan, houdt juffrouw Lena hem terug.

„Jopie,” zegt ze, „ga jij eens even mee.”

Ze gaan samen terug naar de versierde kamer. Juf kijkt nu niet blij meer. Ze trekt Jopie naar zich toe en vraagt: „Jopie, hoe kom jij aan die tulpen?”

„Die.... die.... heb ik geplukt.”

„Waar heb je die geplukt, Jopie?”

„In.... in het park.”

„Ik ben blij, dat je niet gejojkt hebt, Jopie. De agenten wisten het direct al, hoor. Ze hadden al gemerkt, dat die tulpen daar verdwenen waren.”

O, wat schrikt Jopie daarvan.

„M....moet ik nou weg van de boerderij?” vraagt hij. „Ik heb.... ik dacht....”

„Je hebt gestolen, Jopie. Nu ben ik bedroefd, maar weet je, wie er ook bedroefd is? De Here Jezus.”

Maar neen, nu heeft juf het mis. Jopie kijkt op en zegt: „Maar u hebt zelf gezegd, dat de Here Jezus wil hebben, dat we andere mensen blij maken.”

„Maar dat heb ik zo niet bedoeld, Jopie,” glimlacht juf. „Je hoeft niet iets moois of kostbaars te geven aan anderen. Je moet proberen de mensen te helpen, ook als je het niet prettig vindt. Dat is ook een cadeau, waar de mensen blij mee zijn.”

Jopie kijkt naar de bloemen. 't Lijkt wel, of die van verdriet hun kopjes laten hangen. Wat moet daar nu mee gebeuren?

En dan zegt juf iets, wat Jopie zo blij maakt. Ze zegt, dat Jopie geen straf krijgt en dat hij gewoon op de boerderij mag blijven en dat zij wel tegen de agenten zal zeggen, dat Jopie nooit

meer bloemen zal plukken uit een park, omdat niemand die graag wil hebben.

Jopie gaat naar huis. O, wat is hij blij. Bedroefd en blij. Bedroefd omdat hij toch alles weer verkeerd deed, maar blij omdat alles toch weer goed kwam. Hij wil nooit meer iets wegnemen.

En hij neemt zich voor om aardappelen te schillen voor moeder en groenten te halen voor Sien. Ja, allemaal vervelende dingen.

Maar die kon je doen om te tonen, dat je van je naaste hield.

En dat wilde de Here Jezus hebben.

O, wat was het allemaal moeilijk, maar als het te moeilijk voor je werd, hielp de Here Jezus je ook, wanneer je maar bad.

Jopie zat boordevol goede voornemens. Zou hij ze ook volbrengen?